

Az utolsó ítélet

(Advent 3.)

Lectio: Mt 11,2-6

Textus: Jel 20,11-12

Az Ige felirata: Az utolsó ítélet. S valóban Jézus Krisztus visszajövelekor lesz az utolsó ítélet. Az Ige azt mondja, hogy a fehér királyiszék előtt, melyen maga az Úr ül, ott lesznek a halottak és megítéltetnek cselekedeteik szerint.

Nos, ennek fényében jó lenne megvizsgálni életünket. Néhány ébresztő kérdést teszek fel, melyre ki-ki önmagának válaszoljon:

- Vajon hogyan fejeződik be az életünk?
- Miképpen telnek napjaink?
- A gazdag és az ínséges napok?
- Eddig hogyan teltek a napjaink?

Szokásuk az embereknek emlékkönyveket írni. Mások önéletrajtót írnak.

Aztán fellapozzák ezeket a könyveket, kutatják az emlékeket. Fontosnak tartjuk magunkat. Meg akarjuk érteni az életünket.

Mások meg azt mondják, hogy a világmindenséghez képest nagyon kicsik vagyunk. Sokan nagyon is jelentékteleneknek érzik az életüket. Ezért aggódnak a jövő miatt. Eltölti a félelem a szívüket.

Mindezeket figyelembe véve olvassuk el még egyszer az Igét: **„És láték egy nagy fehér királyi széket. És a rajta ülőt... és látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyittatának meg, majd egy másik könyv nyittaték meg, amely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint.” (Jel 20,11-12).**

Nagyon is elgondolkoztató mindez! Hiszen az ember királyi menyegzőbe szeretne menni. A legtöbb ember bízik abban, hogy a mennybe fog jutni. Erre fel

az Ige Isten ítéletéről beszél, mely az Úr Jézus visszajövetelekor lesz, az utolsó napon. Azt jelenti ez, hogy Isten mindent lát. Isten mindent átlát. Isten mindent végignéz. Egyenként! Mindnyájunkat! És az utolsó napon nem lehet már megváltoztatni az életünket. Az utolsó napon nem lehet meg nem törtéنتé tenni a cselekedeteinket, beszédeinket és gondolatainkat. Gondolkoztál-e már ezen? Itt, e földön kell vigyázni, hogy miképpen élünk, mert Isten mindent megítél majd. Ez pedig azt jelenti, hogy Isten komolyan vesz bennünket. Nem hagyja, hogy úgy éljünk, ahogy mi szeretnénk és majd lesz valahogy... Ő néz bennünket. De nem az ujjai között figyel minket! És semmit sem vesz könnyen, mint ahogy mi szoktuk. Mi egy-egy bűnünkre azt szoktuk mondani, hogy nem olyan nagy baj az! Nem olyan fontos az! Isten komolyan vesz bennünket.

A nagy fehér királyi szék előtt, Isten fényességében minden meglátszik, minden nyilvánvalóvá válik.

Testvérem! Kaptál egy életet!

- Egy titokzatos életet. Születésed, halálod olyan titokzatos. De a közte levő életszakasz is. Mi végre vagy e világon? No, persze lehet „bölcsségeket” idézni nagy emberektől, de vajon mit mond rólad a Biblia?

Testvérem! Időt kaptál Istentől.

- Nap mint nap megújul.

Az életed is?!

Én inkább azt veszem észre, hogy elidegenedünk Istentől.

A 137.zsoltárra gondolok. Ott az első három versben ezt olvassuk: **„Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékezünk. A fűzfákra, közepette, oda függesztettük hárfáinkat, mert énekszóra nógattak ott elfogóink, kínzóink pedig víg dalra...”**

Isten népe idegenben van és a sírás közepette, nem tud és nem is akar víg dalt énekelni.

Mi is hasonló helyzetben vagyunk. Mi a szülőföldünkön vagyunk idegenek, megtűrték, ahol nemzeti imánkat sem szabad már énekelni. Megbüntetnek a himnusz miatt, megbüntetnek nemzeti zászlóink miatt. Idegenek vagyunk az ősi földön, hazánkban!

Ám ez Ige kapcsán dr.K.H Miskotte a Miskende Majesteit c. könyvében azt írja, hogy ezt úgy is lehet érteni, hogy elidegenedtünk Istentől. Hát,...el lehet gondolkozni rajta.

De azon mindenképpen, hogy mi van a könyvekben rólunk? A mi könyvünkben.

- Szép dolgok? - Undokságok?
- Bölcsességek? – Bolondságok?
- Rossz cselekedeteink? – Szolgálatunk az emberek javára és Isten dicsőségére?
- Szeretet? – Irigység?
- Igazi bizonyágtételek? – Hazugságok? Pletykák? Mások elhiteltelenítése?
- Krisztus követése? – Bűnökben való vergődés?

Testvéreim, úgy gondolom, hogy mi mindannyian sejtünk valamit. Erősebben fogalmazok: Mi mindannyian tudunk valamit! Mégpedig azt, hogy **elveszettek vagyunk!** Mert ami a rólunk szóló könyvben van beírva, hát...elborzadunk! Szabadító kell!

Keresztelő János is tudta ezt. Szükség van a Szabadítóra! Ezért is kérdezi: **Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mást várjunk? (Mt 11,3).**

És most térjünk vissza a Jelenések könyvéhez. Azt olvastuk a Jel 20,12-ben, hogy nem csak a halottakról szóló könyvek vannak ott, hanem ott van **az élet könyve** is. És ez az élet könyve Jézusról szól. Arról a Jézusról, aki az első karácsony alkalmával eljött, hogy megváltson, megszabadítson bennünket. Ezért halt meg a Golgotán. Ezért hullatta a véré, hogy te, aki lélekben ott imádkozol naponta a keresztje tövében, más emberré lehess. Az élet könyve Jézusról szól

(Dr.K.H.Miskotte) és... rólad, meg rólam. Mert ha szíved Krisztusé, vagy ha szívedben Krisztus van, akkor ott vagy beírva az élet könyvébe.

Jézus azért jött, hogy bennünket, lelki *vakokat látókká* tegyen. Hogy meglássuk bűneinket és az abból való kilábalás útját is Vele és általa. Látsz-e már? Akkor ott vagy az élet könyvében!

Ő azért jött, hogy bennünket lelki *sántákat járókká* tegyen, hogy menni tudjunk a betegekhez, a bajba jutottakhoz. Ott vagy az élet könyvében!

Ő azért jött, hogy a *poklosokat megtisztítsa*. Lelki tisztátalanokat, így tett tisztává az Ő vére által. Ott vagy beírva az élet könyvébe!

Ő azért jött, hogy lelki *süketeket hallókká* tegyen. Hallod-e már az Igét? Meghallod-e az Igét? Ott vagy beírva az élet könyvében!

Lelki *halottakat életre keltett*. Ott vagy beírva az élet könyvében!

Lelki *szegényeknek*, kik mindent Tőle várunk, *hirdeti az evangéliumot*: Ő a mi Szabadítónk! Ott vagy beírva az élet könyvében!

De **csak Vele** és **Általa**! Nélküle nem! Csak ha életed az Ő kezében van már! Csak ha átadtad életedet! Akkor **Vele** ott vagy az élet könyvében!

Egyébként ezt maga Jézus mondotta: „...**örüljétek, hogy a ti neveitek felvannak írva a mennyben.** „(Lk 10,20/b).

Ennyi jó hír hallatán, ugye nem maradsz néma, hanem dicsőíted életeddel és énekeddel az Urat:

Szeretnék énekelni Néked,

Uram, nyisd meg az ajkamat,

hogy szent legyen mind az ének,

amely szívemből fakad.

*Hadd zengjem el, hogy százszor áldott
keresztednél, ki megpihen.*

*Hadd zengjem el, hogy megtalált ott
s békére lelt a szívem.*

*Szeretném énekelni másnak,
hogy Neked énekelni jó,
hogy éltünk bús lázadás csak,
míg el nem ér az égi Szó.*

*Azt zengeni, a Szót, a Szódat,
mely életet adott nekem!
Szeretnék énekelni Rólad
halálig engedelmesen.*

*Szeretnék énekelni Néked
folyton, ameddig itt leszek,
szeretnék hangot adni, szépet
mikor lelkemhez ér Kezed.*

(Füle Lajos: Szeretnék énekelni Néked.)

Ámen.

Biharszentjános, 2014.12.14.

Csomay Árpád.

